

[Socialministeren.]

lige, for ikke at sige nødvendige med Hensyn til Sterilisering af aandssvage, altsaa at trække Reglerne vedrørende Sterilisation for aandssvages Vedkommende ud af den almindelige Lov vedrørende dette Emne. Der er ogsaa den særlige Grund til at behandle aandssvage for sig selv, at de andre psykisk abnorme, f. Eks. de sindssyge, har ofte været normale indtil Sygdommens Udbrud, har udfyldt deres Plads i Samfundet og for manges Vedkommende kan komme til det igen, fordi Sindssygdommen er af forbigaaende Karakter, medens Aandssvaghed derimod er en livsvarig Defekt, der ikke kan ophæves ved kurativ Behandling og fra første Færd og hele Livet igennem gør den paagældende mere eller mindre uskikket til selvstændigt Arbejde i Samfundet og som Hovedregel ganske uskikket til at opfylde Forsørger- og Opdragerpligter. De Betragtninger, jeg har indhentet fra Aandssvagevæsenet, taler ogsaa for, at man gennemfører særskilte Lovregler vedrørende Inddragelse af aandssvage under Forsorg, om Udskrivning fra Forsorgen og i denne Forbindelse, for at disse Regler kunde virke efter deres Hensigt, tillige om Foranstaltninger, for at aandssvage ikke bliver i Stand til at forplante sig. Det er altsaa disse Spørgsmaal, der er samarbejdet i dette Lovforslag.

Idet jeg i øvrigt henviser til de udførlige Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, og til den i Bilagene indeholdte Oversigt vedrørende disse steriliseredes Sygehistorie samt til Bemærkningerne om den nyere udenlandske Lovgivning, der ligeledes er vedføjet som Bilag, skal jeg gøre et Par Bemærkninger om dette Lovforslags Hovedbestemmelser. Hovedreglerne om Indlæggelse og Udskrivning af aandssvage findes i §§ 1—4. De her indeholdte Regler er i alt væsentligt stemmende med, hvad Familieretskommissionen foreslog i 1927, dog at der er lagt noget mere Vægt paa sociale Hensyn.

§ 2 omhandler Reglerne om, hvem der kan forlange en aandssvag inddraget under Forsorg. § 3 omhandler den særlige Fremgangsmaade, der skal anvendes, og § 4 Reglerne om Udskrivning samt om Appel. I Lovforslagets §§ 5—8 indeholdes saa de særlige Regler vedrørende Sterilisation af aandssvage. Dette Spørgsmaal er ingenlunde nyt. Det har gentagende været rejst, siden det, saa vidt jeg ved, første Gang blev rejst i 1912 paa det 6te nordiske Abnormsagsmøde i Helsingfors. Jeg har i øvrigt paa Side 5 i Bemærkningerne kort nævnt Historien, som

denne Tanke, om jeg saa maa sige, har gennemgaaet herhjemme. Paa Grundlag af Kommissionsudkastet i 1926 blev Loven af 1929 vedtaget. Denne Lov har vel virket ogsaa for aandssvages Vedkommende, som man vil kunne se af de Oplysninger, som er tilføjet paa Side 5 og 6, men ikke nær i det Omfang, som det samfundsmæssigt og, jeg tør sige, under enhver Betragtning set er ønskeligt. Der har kun været Tale om Indstilling vedrørende 105 aandssvage. Paa den anden Side er der intet af de Tilfælde, hvori Sterilisation er foregaaet, i alt 88, hvor Indgrebet har haft nogen Art af skadelig Virkning.

Hovedbestemmelserne i disse §§ 5—8 gaar ud paa, at vedkommende Anstaltsledelse snarest muligt skal gøre Indstilling til det Nævn, jeg straks skal komme til, om Sterilisation af en aandssvag, naar samfundsmæssige Hensyn taler derfor, samt naar Sterilisation vil være gavnlig for den aandssvage selv, idet dette Indgreb vil gøre det forsvarligt at undlade Inddragelse under Forsorg eller vil muliggøre den aandssvages Overgang enten fra Anstaltsanbringelse til kontrolleret Familiepleje eller Udskrivning, eller fra kontrolleret Familiepleje til Udskrivning, eller endelig til en friere Form enten inden for Anstalterne eller under kontrolleret Familiepleje.

Saadan Indstilling kan dog kun ske, hvis den aandssvage er fyldt 18 Aar. Jeg maa sige, jeg er noget i Tvivl om denne Aldersgrænses Berettigelse og anmoder derfor om, at man i Udvalget vil se nærmere paa dette Spørgsmaal.

§ 5 indeholder i øvrigt de nærmere Regler for Fremgangsmaaden, og til at behandle Indstillinger fra Anstaltsledelserne om Foretagelse af disse Sterilisationsindgreb nedsætter Socialministeren efter § 6 et Nævn, der skal bestaa af en Dommer som Formand, en Læge og en Socialpraktiker, altsaa de Personer, der har særlig Indsigt i disse Forhold.

De øvrige Bestemmelser i Lovforslaget er ikke af en saadan Betydning, at der er Grund til at fremhæve dem ved Fremsættelsen.

Jeg tror, at Forholdene i Samfundet er saaledes i denne Henseende, Frygten for, at de sociale Udgifter, ikke mindst paa Grund af de aandssvages stadige Bredden sig, vil stige, saa begrundet og det Materiale, der sagligt foreligger til Oplysning om det nødvendige i at lovgive paa dette Omraade, saa omfattende, at jeg ikke nærer Tvivl om, at det høje Folketing vil undergive